

ישוע

הסיפור האמיתי

על פי חוקי הבריאה

הקדמה

לאור המכות הרבות והנוראות שעם ישראל סופג לאחרונה - לא רק יהודים דתיים, מתפללים בכל כוחם להגעתו של משיח בן דוד, אשר יגאל אותנו מכל צרותינו; אלא גם חילונים, נזכרים לפתע בשירה של נעמי שמר "חבלי משיח" וחלקם - מתוך תקווה לקץ הסבל - אף מזמזמים אותו חרש:

"חבלי משיח הנה זה בא
חבלי משיח הנה זה בא
חבלי משיח הנה זה בא היום
הנה זה בא היום!"

אולם המשיח שכולם מצפים לו - לא יגיע; וגם לא יגיעו ויתגשמו הציפיות לגאולת אקספרס, במטה קסם.

כי המשיח כבר הגיע לפני אלפיים שנה וכבר הביא עימו את תוכנית הגאולה, בהתאם לחוקי הבריאה.

המשיח היה ישוע.

אולם את הסיפור האמיתי אודות ישוע ותורתו, כמעט **אף אדם** אינו יודע; שכן האמת הזאת, יכולה להגיע רק דרך התגלויות גבוהות מן האור, ולא דרך מוחם הקודח של נכבדי דתות, רודפי כבוד, כוח וכסף.

יהודים ובמיוחד ישראלים, הינם בורים בנוגע לאמת אודות ישוע, מכיוון שאלפיים שנה, האמת הזאת הוסתרה מהם בקנאות, על יד הממסד הדתי.

ממסד, אשר כתב את ההיסטוריה היהודית בהתאם לאג'נדה של החושך, על מנת לשמר את מעמדו.

נוצרים - המשתייכים לזרמים שונים - ויהודים משיחיים, אינם מודעים לעובדה שגם הכנסייה עיוותה באופן חמור את האמת אותה הביא המשיח; ולכן - על אף אהבתם ואמונתם בישוע - עיוותים אלו מונעים מהם להגיע אל האור.

לכן, לא יהיה זה כלל מוגזם לומר, שהונאת המשיח, היא ההונאה החמורה ביותר בתולדות האנושות!

הונאה, לה יש השלכות הרות גורל, על חייהם של כל תושבי פלנטה ארץ בכלל ועל תושבי הארץ הזאת בפרט!

אולם - עם סגירת מעגלי הקארמה באחרית הימים - יגיע היום, בו תתברר שנאת החינם הנוראה של עם ישראל כלפי ישוע וגם תינתן לו אפשרות לכפרה.

עם סגירת מעגלי הקארמה באחרית הימים, יגיע היום, בו ייחשפו ויתוקנו כל האגדות - פרי הדמיון של המוח האנושי - אודות חייו של ישוע; וגם כל העיוותים החמורים אודות המסר שלו - אשר אינם עומדים בקנה אחד עם חוקי הבריאה והם מלאים בסתירות ובפערים.

בכך, גם לנוצרים תינתן הזדמנות לכפרה.

היום הזה יגיע למאמיני כל הדתות השונות, וגם להם תינתן הזדמנות לכפרה; שכן כל הדתות - ללא יוצא מן הכלל - עיוותו את רצונו האחד והיחיד של אלוהים בבריאה.

כל התורות שהגיעו לעולם במהלך ההיסטוריה האנושית - על ידי השליחים השונים - הותאמו באופן מיוחד לעמים השונים ולאדמתם ועוצבו בהתאם ליכולת הקבלה והבשלות הרוחנית שלהם; אולם כולם הובילו לאותה אמת אחת, שכן אלוהים הוא אחד וכל מה שמגיע ממנו, חייב להביא לאחדות ולא לפיצול.

לאף אחד מהשליחים הגדולים שנשלחו אל האנושות - כגון זראוסטרא, בודהה ולאוסטס - לא הייתה כוונה להקים ממסד דתי אשר ילחם בממסד דתי אחר, תוך שהוא נושא את שם אלוהים לשווא.

תורה או דת אשר מבקשים לפגוע - מתוך שנאה ואיבה - במי שאינו משתייך להם; או, שאינם מגיעים מאלוהים או, שהם סולפו ועוותו; ולכן, מי שדוגל בהם אינו משרת את האור אלא רק את החושך.

אולם העזרה מן האור שהביאו כל השליחים - שהחשובה מכולם הייתה זאת שהביא ישוע - עוותה ואכן הפכה לדתות!

לכן, הדתות הן אלו שאחראיות לעיוות האמת ולכך שמיליוני בני אדם, או שבחרו להתרחק מאלוהים, כיוון שהוא הוצג בדתות כמשהו שרוחם לא הייתה יכולה להתחבר אליו; או שהפכו לאסירים ברוח, הכבולים באזיקי הדוגמות.

לפני נעילת השער של הדין האחרון, יגיע היום, שבו לכל רוח אדם, תהיה בחירה חופשית בנוגע לאמת; תינתן אז הזדמנות אחרונה לכפרה.

והיום הזה... היום הזה, מגיע היום עבור תושבי ארץ זו.

הגיע היום, בו ענן החשכה האתרי - אשר יצרו הדתות סביב הארץ המובטחת - יוכל להתפוגג ולאפשר לקרני האור להגיע אל נשמותיהם של אלו המשוועים לגאולה.

הנה בא היום, בו ניתנת לכל אדם ההזדמנות, להכיר באמת אודות ישוע; להכות על חטא ובכך לנתק את הקארמה הפרטית שלו מן הקארמה הקולקטיבית הרובצת על עם ישראל, בשל חטאו כלפי ישוע.

מטבע הדברים, אתייחס בדבריי היום בעיקר לעם ישראל, כיוון שזהו העם אשר אליו התגלגלתי בגלגולי הנוכחי ואותו - באופן מיוחד - אני נקראת ליישר תחילה.

אני מתפללת לכך שבאירוע אור זה - שהוא תיקון היסטורי של 2000 שנה! - יתעוררו אל האמת מספיק בני אדם טהורים ואמיצים מקרב בני עמי, כך שנזכה להמתיק גם את הקארמה הקולקטיבית של עם ישראל.

באשר לנוצרים היושבים בארץ זאת - גם הם יידרשו לענווה ולאומץ לב יוצא מגדר הרגיל, כדי לתקן את תפיסתם אודות המשיח ותורתו.

גם מוסלמים יוכלו להגיע באירוע זה להארה, אולם היא תוכל להגיע לידי שלמות, בהרצאה אחרת אשר תוקדש לתורתו של מוחמד.

יהי רצון שמילת האמת האחת של אלוהים אל האנושות, תהדהד ברחבי כל הארץ ותביא את הקץ, לשפיכות הדמים של פני אדמה זו, אשר שייכת רק לאלוהים ולא לדת זו או אחרת!

בני אברהם - עברים וערבים, שעמים אחים הם, צריכים לשבת על האדמה אשר ניתנה להם רק כפיקדון, ולחיות באור האמת האחת והיחידה, אשר ניתנה לכל הנבראים באופן שווה.

חלק ראשון

כוחם של כל נביאי ישראל בתקופת בית ראשון, לא הספיק על מנת להחזיר את עמם לדרך הישר ובכך למנוע את חורבן הבית וגלות בבל.

נוכח כישלון זה, האור הכין תוכנית חירום, על מנת לעזור לעם ישראל - בפעם האחרונה - לחזור לייעודו כעם נבחר, האמור להפיץ את תוכנית האור אל האנושות כולה.

הנביאים מקבלים את הידע אודות תוכן ית גאולה זו, ומכריזים על בואו של אדם, אשר כוחו יהיה חזק משלהם - כלומר שהוא יהיה בעל **כוח אלוהי** ולא רק כוח רוחני כפי שהיה להם - המשיח.

אני מזמינה אתכם לחזור איתי בזמן, בערך לשנת 0 לספירה ולהקשיב לסיפורו האמיתי של המשיח ישוע, על פי חוקי הבריאה.

באותה תקופה, עם ישראל היה משועבד למלכות רומא ומצבו הרוחני הלך והידרדר.

אולם דווקא סבל השעבוד - כמו בזמן שיעבוד מצרים - מאפשר לקבוצה קטנה בתוך העם הזה, לשמור על גחלת הכיסופים אל האור ולכן - בהתאם לחוק המשיכה בין המינים הדומים - המשיח היה חייב להתגלגל בקרב עם זה.

המסר שלו, היה אומנם מיועד בראש ובראשונה עבור עם ישראל, משום שבהתאם להתפתחות הרוחנית באותה תקופה, הוא היה העם בעל הפוטנציאל הגבוה ביותר בכדי לקבל ולהבין אותו; אולם הוא לא נועד רק עבורו, אלא - על פי תוכנית האור - עם ישראל היה אמור להפיץ את "המסר של אלוהים" לעמים אחרים, אשר דרכו, גם הם היו יכולים להגיע לבגרות רוחנית.

ישוע היה פרי אהבתם של **מרים** - אשר הוכנה למשימה זו במהלך גלגולים רבים - ו**קריאולוס** - אביר רומאי אצילי מן המעמד הגבוה ביותר.

פרי אהבה, שלא יכולה הייתה להתגשם בעולם דאז.

ישוע **לא** יכול היה להיוולד לבתולה שהרתה מרוח הקודש, כי על פי חוקי הבריאה, לא ייתכן שתהיה הולדה של גוף אנושי, מבלי שקדמו לכך יחסי אישות!

אלוהים היה חייב לפעול בניגוד לחוקים שלו עצמו, אילו זאת הייתה האמת, אולם את זאת הוא אינו יכול לעשות, משום שהוא מושלם ממש מבראשית וכך גם הרצון שלו, הטמון בחוקי הבריאה.

מי שעדיין מעז לחשוב אחרת, מטיל ספק בשלמות זו ולכן, בסופו של דבר, גם מטיל ספק באלוהים! משום שאלוהים ללא שלמות - כלומר אלוהים שפועל באופן שרירותי - לא יהיה אלוהים.

מעבר לכך, הסיפור הדמיוני על מרים הבתולה, גרם למיליוני מאמינים נוצרים לתפיסת מיניות מעוותת.

מחד, כמרים המדכאים את מיניותם והיא מתפרצת בסטיות נוראיות כגון פדופיליה; ומאידך זוגות נשואים בעלי תסביכים בכל הנוגע למיניות, כיוון שאם התעברות ללא רבב חייבת להיות מרוח הקודש, הרי שכולנו הגענו לכאן בחטא.

האם ישוע הטיף אי פעם לנזירות או לפרישות מינית? לא!

(כפי שבשום מקום, הוא לא הטיף לפולחן - מריה, עבור אימו הבתולה!)

הוא מעולם לא עשה זאת, שכן מיניות הינה דבר טבעי ולכן חלק מחוקי הבריאה, שהם גם חוקי הטבע.

טוהר שייך לאהבת אמת בין איש ואישה ולא להתנזרות ממין; והורתו של ישוע אכן הייתה בטוהר, שכן בין מריה לקריאולוס הייתה אהבה אמיתית, למרות שחוקי ההלכה היהודית, לא היו נותנים לה תעודת כשרות.

לאחר שקריאולוס בושש לחזור ממשימה - אשר ניתנה לו בצו הקיסר אוגוסטינוס - כדי לקחת את מרים אהובתו לרומא; היא נישאה בלית ברירה ליוסף - נגר יהודי, שהיה מבוגר ממנה בשנים רבות.

יוסף אהב אותה והסכים לקחתה לאישה, על אף שידע את האמת.

הוא אימץ את ישוע לבן והיה לחברו הטוב ביותר, עד סוף ימיו.

הלילה בו נולד ישוע, באורווה בבית לחם, היה לילה מקודש בו שירת הודיה מלאת-שמחה, השתפכה דרך כל ספירות הבריאה.

מה הפך את הלילה הזה לאירוע יחיד במינו בתולדות האנושות?

הבה נסביר זאת, אולם זהו הסבר שהאינטלקט - המוגבל לזמן ולמרחב - לעולם לא יוכל לתפוס.

לכן, עליכם לפתוח את הרוח שלכם, כדי לתפוס, ולו חלק קטן, מגדולתו של אירוע זה.

אלוהים, פועל בבריאה באמצעות שני כוחות: אהבה וצדק.

השילוש הקדוש הינו:

אלוהים, אהבה וצדק.

אלוהים האב - משמע הבורא.

אלוהים הבן - משמעו האהבה.

רוח הקודש - מושג שרבים שברו את ראשם בניסיון להבין את משמעותו - **משמעו הצדק**.

בניגוד לכל בני האדם - כמו גם כל הנביאים והשליחים הגדולים - אשר מוצאם מן הספירה הרוחנית, המקור של ישוע, הוא מן האלוהות עצמה!

ישוע הוא התגלמות האהבה האלוהית בגוף אדם ולכן הוא נקרא בן האלוהים!

זוהי גם משמעות הנבואה של הנביא מיכה, כי המשיח ייוולד בבית לחם ומקורו באלוהות עצמה:

"וְאַתָּה בֵּית-לָחֶם אֶפְרַתָּה, צָעִיר לִהְיוֹת בְּאַלְפֵי יְהוּדָה, מִמָּךְ לִי יֵצֵא לִהְיוֹת מוֹשֵׁל בְּיִשְׂרָאֵל וּמוֹצְאָתוֹ מִקֶּדֶם מִימֵי עוֹלָם." (מיכה ה:1)

(על ההתגלמות האלוהית הנוספת בגוף אדם של רוח הקודש, כלומר של הצדק האלוהי - נגיע בהמשך דברנו.)

באותו לילה מקודש, בו כל הבריאה פצחה בשירת הללויה, רוב האנושות לא שמעה אותה.

מלבד הכוכב הזוהר שנראה בשמיים, אף אחד מבני־האדם עלי־אדמות, גם לא ראה את מלאך אדוני, נושא־הבשורה מן האור ואת צבאות האור אשר הקיפו אותו.

איש לא ראה ולא שמע דבר מכל זאת, חוץ מכמה רועים שנבחרו עבור מטרה זו, אשר בשל היותם אנשים פשוטים, בעלי קרבה אדוקה לטבע, הם הפכו באופן זמני לבעלי ראייה ושמיעה על חושית, כדי שיוכלו להעיד על הבשורה, בפני יתר בני האדם.

ובשורות גדולות עלי אדמות, לעולם לא יכולות להתרחש בדרך אחרת, אלא דרך מעטים אשר פותחים את עצמם לכך, דרך הענווה שלהם. (דוגמא נוספת לכך היא משה, אשר באופן לא מפתיע, גם היה רועה).

לצפות שבשורת המשיח תגיע במופע זיקוקי דינור שכל דיכפין יכול לזהות בקלות - הינה בקשה ילדותית, ששוב מבקשת לבטל את החוקיות שבבריאה; שכן כל מסר שניתן מן האור, דורש כלי תודעתי מתאים, כדי שניתן יהיה לקבלו.

ברגע הלידה, זיהו מרים ויוסף את הכוכב כהגשמת הנבואות ויוסף אף הסתיר את פניו, כי נרעד היה עמוקות.

שלושה מלכים, אכן מצאו את דרכם אל האורווה והעניקו לרך הנולד מתנות ארציות. אולם הם לא זיהו במלואה את הקריאה הגבוהה שלהם, שהייתה להגן על הילד ולסלול את דרכו עלי אדמות באמצעות עושרם, כך שלא יאונה לו כל רע במהלך הגשמת משימתו.

(קריאה, שהינה שרירה וקיימת גם היום, עבור אנשים שהתברכו בעושר חומרי ואמורים להשתמש בו כדי לעזור לשליחים, במלאכת ההתעלות של פלנטה ארץ).

ישוע גדל והיה לילד יפה תואר ואצילי בעל עיניים כחולות, עור בהיר ורעמת תלתלים בלונדיניים.

שנות ילדתו הראשונות עברו עליו במצרים, לאחר שאימו ביקשה מיוסף להתרחק מנצרת, בה התלחשו הבריות על כך שהילד, לא דמה במראהו, לא לאימו וגם לא לאביו...

בחיי היומיום של העבודה והדאגות השגרתיות, נשכח מבין שניהם הזיכרון של הכוכב הזוהר, בעיקר משום שבשנות ילדותו, ישוע לא עשה ניסים - כפי שהאגדות מייחסות לו - אלא התנהג בטבעיות כשאר הילדים.

אולם תכונה אחת אפיינה אותו מגיל צעיר: הרצון לעזור לבני האדם.

כשנשאל על ידי יוסף, מה ירצה לעשות כשיגדל, ענה ישוע שלא ירצה להיות תלמיד חכם כמו הפרושים והסופרים - כפי שיכול היה להיות לאור כישוריו - אלא להיות עוזר.

לעזור לכל בני האדם.

לעזור לכל מי ששוגה, תועה בדרכו ומביא על עצמו סבל - כי הוא לא יודע את האמת על אלוהים.

כשיוסף היה על ערש דווי, הוא ראה ברגעיו האחרונים את הצלב והיונה - עליהם נרחיב בהמשך את הדיבור - מעל ישוע, שעמד לבד ליד מיטתו.

הוא נרעד באומרו את מילותיו האחרונות: "ובכל זאת אתה הוא זה!"

אבל ישוע עצמו, לא ידע על כך דבר.

היה בו רק חוסר שקט פנימי מתמיד וכמיהה אל האור, אשר לבסוף דחקו בו ללכת אל יוחנן, עליו שמע שהוא מפיץ תורה חכמה ומטביל בנהר הירדן.

יוחנן המטביל היה גלגול של אליהו הנביא. קרוב משפחה של ישוע ובן למשפחת כוהנים אריסטוקרטית.

מגיל עשר, הוא קרא את דברי הנביאים אודות הגעתו של המשיח:

הנבואה שהמשיח יכנס לירושלים כשהוא רוכב על חמור (זכריה ט:9)

הנבואה שעם ישראל יבזה וידחה אותו (ישעיהו נג:3)

הנבואה שהמשיח ירפא חולים (ישעיהו לה:5-6)

הנבואה שהמשיח יגיע לפני חורבן בית שני וימות בשנת 32 לספירה וש אחרי מותו בית המקדש ייחרב (דניאל ט:21-26).

(זו אגב נבואה, שהיהודים לא יכלו להתכחש לה, אבל כיוון שהם התכחשו להיותו של ישוע המשיח, האינטלקט שלהם עבד שעות נוספות והמציא את הרעיון של שני משיחים! כך שלשיטתם, נבואה זו מדברת על משיח בן יוסף, ואילו משיח בן דוד עתיד להגיע).

תפקידו של יוחנן - הקול מן המדבר - היה לסלול את הדרך לבואו של המשיח; כלומר להכין את התודעה לקלוט את בשורת המשיח בן האלוהים.

כנביא אמת, הוא כמובן לא יכול היה לעבוד בתוך הממסד הרקוב בבית המקדש ובבתי הכנסת; ולכן הוא הפך למטיף לחרטה ולתשובה - בטבע.

על גדות נהר הירדן, הוא הטביל את גופם של האנשים אשר הגיעו אליו, כפעולה סמלית - אשר העבירה להם כוח - לטיהור של נשמתם.

(במאמר מוסגר חשוב לציין, שהטבלה הינה פעולה **שלא** כל אדם - אשר מונה לכך על ידי ראשיה הארציים של הכנסייה - יכול לערוך, באופן בר תוקף).

למטרה זו נדרש אדם, שיש לו **חיבור עם האור!**

רק אדם כזה מסוגל להעביר את **כוח האור**.

אולם, יכולת זו אינה נרכשת באמצעות לימודים ארציים או מינוי לתפקיד על ידי הכנסייה, אלא זוהי מתנה משמיים המוענקת אך ורק על ידי האור!

וגם זה יכול להתרחש רק בהתאמה מוחלטת לחוקים, כאשר אדם זה, הכין בתוכו את הקרקע הטהורה, לקבלת הברכה מאלוהים.

לכן טקס ההטבלה - כפי שהוא נערך היום בכנסיות השונות - אינו אלא טקס קבלה לחיקו של הממסד הדתי, אבל לא בהכרח לחיקו של אלוהים!

דמותו הכריזמטית של יוחנן - הנביא המטביל - סחפה אחריה מאמינים רבים, אולם גם אויבים לא מעטים, שכן הוא לא חסך את שבט לשונו מן ההנהגה הפרושית ומן הכהונה הצדוקית, אשר את המשתייכים אליהם הוא כינה בשם "ילדי הצפעונים"; כלומר ממשיכי תורת הנחש, אשר ניתק את בני האדם מרוחם והפך אותם לעבדים לאינטלקט.

ואז מגיע ישוע לנהר הירדן.

יוחנן מתבונן בו בעיני רוחו ורואה דבר שלא ראה מעולם: אדם טהור לחלוטין. כה טהור, עד שהוא עצמו הרגיש לידו כחוטא!

הוא מתחיל לתפוס שזהו האיש אשר הוא הוכן לבשר על בואו; האיש עליו הוא אמר שהוא יהיה חזק ממנו, ושהוא אינו ראוי אפילו לשאת את נעליו; האיש אשר יטבול את כולם ברוח הקודש ובאש.

ישוע מבקש להיטבל ויוחנן עונה לו: "אַנְכִי צָרִיךְ לְהִטָּבֵל עֲלֶיךָ וְאַתָּה בָּא אֵלַי" (מתי ג:יד)

אבל ישוע מתעקש להיטבל ואז... כשהוא עולה מן המים, מופיעים לצידו שני הסימנים הנעלים, שרק מי שהגיע מן האלוהות קשור אליהם בקשר בל יינתק ולכן גם נושא אותם בקרבו: **צל-האמת חי וקורן בתוכו והיונה מעליו.**

הצלב הוא סמל האמת; והיונה היא סמל הרצון האלוהי, רוח הקודש.

צל-האמת - הנראה בעת הטבלתו של ישוע - אינו מתואר באף אחת מן הבשורות בברית החדשה וכנראה שהסיבה לכך היא עיוות המשמעות המקורית של הצלב, אשר הגיע לאחר צליבתו של ישוע.

צל-האמת הוא צלב בעל שתי זרועות שוות וכאשר הוא מוקף בעיגול, הוא מסמל את שלושת חוקי הבריאה החשובים ביותר: חוק הכבידה מסומל על ידי הקו האנכי; חוק המשיכה בין המינים הדומים מסומל על ידי הקו המאוזן; והעיגול מסמל את סגירת המעגל של חוק סיבה ותוצאה.

לכן כאשר ישוע דיבר אל תלמידיו ואמר להם:

"אִישׁ כִּי־יִחְפֹּץ לָלֶכֶת אַחֲרַי, יִכְחַשׁ בְּנַפְשׁוֹ וְנִשָּׂא אֶת־צְלוּבוֹ יוֹם וָהַלַךְ אַחֲרַי." (לוקס ט:23)

או כשאמר:

"וְאַשֶּׁר לֹא־יִקַּח אֶת־צְלוּבוֹ וְהָלַךְ אַחֲרַי אֵינוֹ כֹּדֵי לִי." (מתי י:38)

הוא התכוון לצלב האמת; ומשמעות דבריו הייתה, שרק מי שמוכן לעזוב הכול ולהתמסר לאמת, ראוי ויוכל להיות תלמידו.

אין לצלב הזה שום קשר לצלב עליו נצלב ישוע, כלומר הצלב עליו נהגו להוציא להורג אנשים בזמן העתיק!

בהמשך של הרצאה זו, נוכל להבין כיצד עוות הפשע האכזרי של צליבתו של ישוע, לכדי תאולוגיה על פיה מותו של המשיח היה הכרחי, על מנת לכפר על פשעי האנושות; ובשל טעות זו, **צל-האמת עוות לצלב הסבל.**

הבה נחזור לרגע ההטבלה של יוחנן המטביל את ישוע:

לכל שליח, יש רגע מכונן, בו הוא הופך מודע לשליחותו.

מעמד הסנה הבוער, היה האירוע אשר הסיר את הלוט מעל עיניו של משה וגילה לו את שליחותו.

רגע הטבילה, היה עבור ישוע הרגע בו הוסר הלוט מעל עיניו והוא קלט שהוא אכן בן האלוהים:

"וְהָיָה קוֹל מִן־הַשָּׁמַיִם אוֹמֵר זֶה בְּנִי יִדְיָי אֲשֶׁר־רָצִיתִי בּוֹ." (מתי ג:17)

יחד עם זאת, ישוע יוצא למדבר, כדי שההתבודדות תוכל לעזור לו **להטמיע** את ההכרה בנוגע להיותו חלק מן האלוהות הנצחית.

מרגע ההטבלה, ישוע כבר תפס אינטואיטיבית בתוך עצמו את כוחו האלוהי, אך נדרשו מספר ימים, כדי שהוא יפלס את דרכו - דרך רמות ההכרה הנדרשות - כך שיוכל להיות מוכן לשליחותו הארצית וליישם את הכוח בפועל.

מרגע ההטבלה, נדרשו רק מספר ימים, אשר לאחריהם גם ידיעת חוקי הבריאה - אשר לתוכם ישוע היה חייב להזרים את כוחו - הייתה נפרשת בפניו בבהירות מלאה.

אולם הימים האלה, היו גם נקודת הזמן היחידה, בה לשטן - אשר יודע היטב את החוקים - עוד הייתה יכולת לשכנע את ישוע לעשות מעשה, שהיה מכה מכת מחץ את עבודתו, שכן הוא נוגד את החוקים.

השטן תמיד מפתה, דרך נקודת חולשה שיש לאדם; ונקודת התורפה הגדולה ביותר למתקפה שלו על בן האלוהים, הייתה טמונה באהבה - שאינה ניתנת לתיאור - של ישוע לבני האדם.

ובמילים אלו הוא ניסה לפתות את ישוע:

"אם בְּן־הָאֱלֹהִים אָתָּה, אִמֹּר לָאֲבָנִים הָאֵלֶּה וְתִהְיֶינָה לֶלֶחֶם!" (מתי ד:3)

בשורש הפיתוי של השטן, הייתה התוכנית להשפיע על ישוע - שכבר היה מודע לכוח שניתן לו לחולל ניסים - לעשות מעשה, **שאינו אפשרי** על פי חוקי הבריאה ולכן בסופו של דבר אנשים היו מתרחקים ממנו ומן המסר שהביא.

בישוע אומנם בערה אש לעזור לבני האדם ועשיית נס כזה, הייתה עשויה למשוך הרבה אנשים אליו - אשר מאז ומעולם מאוהבים באשליה שאלוהים המושלם יבצע מעשים שרירותיים המנוגדים לחוקי המושלמים בבריאה.

אולם דווקא החוויה הזאת, עוררה אותו וגרמה לכך **שהידע** שהיה בתוכו, פרץ באותו הרגע, ואז הוא יכול היה לדחות את השטן.

"וַיֹּאמֶר אֵלָיו יֵשׁוּעַ סוּר מִמֶּנִּי הַשָּׁטָן כִּי כָתוּב לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה וְאוֹתוֹ לִבְדּוֹ תַעֲבֹד." (מתי 10:10)

לאחר ההתנסות במדבר, מתחיל ישוע במשימת השירות שלו בגליל והבאת תוכנית הגאולה לעם ישראל.

חלק שני

בטרם נפרט את תוכנית הגאולה שהביא ישוע - שאפילו שמו תואם את המשימה אליה נקרא: להביא ישועה - חשוב להבין כמה דברים:

1. לבני האדם ניתן רצון חופשי ולכן עליהם לבחור בתוכנית הגאולה הזאת וליישמה בחייהם, אם אכן ברצונם להיגאל.

הרעיון של משיח שמביא גאולה, אשר משנה בהוקוס פוקוס את המציאות לטובה, מבלי שאנחנו ננקוף אצבע - חייב להתבטל באחת עבור כל אדם רציני, אשר סיים כבר את גן הילדים.

גם הרעיון הנוצרי, על פיו אמונה בישוע מספיקה כדי להיגאל - שייכת לאותה קטגוריה.

2. תוכנית הגאולה הייתה מיועדת בזמנו ובראשונה עבור עם ישראל, משום שבהתאם להתפתחות הרוחנית באותה תקופה, הוא היה העם בעל הפוטנציאל הגבוה ביותר בכדי לקבל ולהבין אותה.

יחד עם זאת, היהודים היו אמורים להפיץ את תוכנית הגאולה לעמים אחרים, אשר דרכה גם הם היו יכולים להגיע לכדי בגרות רוחנית.

תוכנית הגאולה שהביא המשיח, לא הייתה בשום פנים ואופן מכוונת להציל רק את עם ישראל, אלא דרך עם ישראל, היא הייתה אמורה להגיע אל העולם כולו.

3. תוכנית הגאולה היא בראש ובראשונה **תוכנית לגאולת רוח האדם** ולא לגאולה פוליטית או מדינית (כפי שנראה בהמשך שהייתה תוכניתו של יהודה איש קריות).

ועתה נוכל לחזור לתוכנית לגאולת האדם של ישוע, שהיא רלוונטית לימינו אף יותר ממה שהייתה לפני 2000 שנה.

מדוע היא הייתה ועודנה כה נחוצה?

ישנם הרבה אנשים הרוצים לעשות טוב, אולם מראשית דרכה של האנושות - כפי שמסופר בקוד עץ הדעת - האדם כבר נפל לפיתוי של הנחש-השטן; ובעקבות זאת, התנתק ממקורו הנצחי, שהיא הרוח, והשתעבד לאינטלקט הכבול לזמן ולמקום.

מאז הוא איבד את היכולת להבחין בין טוב לרע, בין אור לחושך.

הנביא ישעיהו איבחן את הבעיה הזאת בחדות במשפט אחד:

"הוֹי הָאֲמָרִים לְרַע טוֹב וְלְטוֹב רָע, שָׁמַיִם חֹשֶׁךְ לְאֹר וְאֹר לְחֹשֶׁךְ." (ישעיהו ה:20)
ההגדרה של הרוח לטוב היא: לרכוש מודעות - דרך חוויות בעולם החומר - על מנת לחזור הביתה, לספירה הרוחנית שהיא גן עדן.

ההגדרה של האינטלקט לטוב היא: הנאה מקסימלית ממנעמי החיים הארציים והחומריים, במחיר דיכוי והשתקת רצון הרוח.

ישנם גם הרבה אנשים אידאליסטים, שלא רק רוצים לעשות טוב - לעצמם ולאחרים - אלא הם באמת רוצים לעשות את הטוב בפני אלוהים!

אך מה הוא רצון אלוהים?

גם את זה האדם למעשה אינו יודע, שכן גם כאן השטן התערב וחסם את השאיפה של הרוח מעלה, בכך שהוא הציב בפניו תחליפים מפתים בצורת **תורות אינטלקטואליות מורכבות**, או - כפי שקורה במיוחד בימינו - **תורות המביאות את האדם לחוויות רגשיות בלבד**, אשר האדם מזהה אותן בטעות כהארה רוחנית.

לוציפר - וכל החושך אשר משרת אותו - מציבים בפני האדם המחפש את האור, **מלכודות מאד מתוחכמות**, אשר אליהן הוא נופל, מבלי שכלל יהיה מודע לכך, שעם הנפילה, הוא למעשה מתנתק מרוחו.

המלכודת היא למעשה אשליה, בה האדם בטוח שהוא הגיע ליעד שלו; שהוא הגיע אל האור ואפילו משרת את אלוהים; כאשר בפועל - הוא נתפס במלכודת חושך ועובד עבודה זרה.

חלק שלישי

בתקופת בית שני, החושך הצליח לחדור אל תוך הממסד הרבני ולהשליט את האינטלקט - שהוא כאמור הכלי של החושך לניתוק של האדם מאלוהים - על כל פרשנות התורה. היהדות הפכה לדת של חוקים, דינים וסייגים אשר האמת נעדרת ממנה. וכיוון שהאמת לא הייתה נוכחת בה, נעשה המבוך של הדינים וההלכות, מורכב יותר ויותר, כמו נועד לכסות בלהטוט מורכב של אחיזת עיניים, על היעדר האלוהים. היהדות הרבנית, הפכה - מן הזוויות הגבוהה של האור - לדת של עבודה זרה, כיוון שהיא הציבה תחת אלוהים וחוקי הבריאה הנצחיים שלו, מערך אנושי נחות, המדקדק דקדוקי עניות ומשחית את השאיפה הרוחנית המצויה בכל אדם, לצורך בנייה ותחזוקה של פירמידות ההלכה.

שליטת האינטלקט פגעה בהבנה של כל מה שהוא רוחני, לא כל שכן במה שהוא אלוהי; ולכן, כדי למנוע את הניתוק הסופי מן האור - אשר בהכרח היה מביא גם לחורבן הבית השני ולגירוש נוסף של עם ישראל מארצו - נשלח אל עם ישראל בן האלוהים - המשיח. ישוע לא בא לבטל את התורה - והוא אף אמר זאת במפורש - אלא להחזיר את עם ישראל לדרך הרוחנית שהוא נבחר ללכת לאורה ולהביאה לעולם כולו. ישוע בא כדי להחזיר את עם ישראל לאמת וכך הוא אכן הכריז בפני המוני העם בבית המקדש בירושלים:

"אִם־תַּעֲמְדוּ בְּדִבְרֵי בָּאֱמֶת תִּלְמִידִים אַתֶּם לִי: וְיִדְעַתֶּם אֶת הָאֱמֶת וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֲכֶם לְחֵירוֹת" (יוחנן ח:31-32)

לפני אלפיים שנה, היו רבים שהתנגדו לדבריו של ישוע, כי הם לא תפסו שהאמת שהביא, באה לשחרר את רוחם מעבדות האינטלקט.

"זֶרַע אֲבָרָהֶם אֲנַחְנוּ וּמַעֲוֹלָם לֹא הָיִינוּ מְשַׁעֲבָדִים לְאִישׁ. מִדּוּעַ אַתָּה אוֹמֵר 'בְּנֵי חוֹרִין תִּהְיוּ?' (יוחנן ח:33)

הם לא יכלו לקלוט שהתורה של הסופרים והפרושים, סגרה בפניהם את שערי השמיים וכבלה אותם בשלשלות ברזל אל העולם הארצי והחומרי, כפי שישוע אכן התריע:

"אֲבֹל אוֹי לָכֶם הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנִפִּים כִּי סֹגְרִים אַתֶּם מִפְּנֵי הָאֵדָם אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם הֵן אַתֶּם לֹא־תִבְאוּ בָּהּ וְאֵת הַבָּאִים לֹא תִנְיחוּ לָבוֹא." (מתי כג:13)

אולם רוח האדם צמאה לאמת והיא תמיד מזהה אותה ושמחה לקראתה; אלא שברוב המקרים, האינטלקט חזק יותר והוא מדכא מיד את הרוח השואפת לצאת לחופשי, פן יאבד את שליטתו.

לרוח אין שום בעיה עם תוכחות; האגו מתנגד להן בכל הכוח. זהו למעשה מאבק פנימי, ארוך ומתיש בין הרוח לאגו, שיכול להסתיים בניצחון הרוח ובשחרורה לחופשי - רק כאשר היא תקבל את הכוח ואת ההכוונה, שישוע הביא במילת האמת.

אין הרבה אמיתות או אמת שכל אדם יכול לבחור, לפי מה שמוצא חן בעיניו ומתאים לו.

"אִישׁ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה" (שופטים יז:ו, שופטים כא:כה) - שנאמר בעבר כתוכחה נוקבת של הנביאים - הפך בימינו לסלוגן מלא גאווה של הפוסטמודרניזם, המתיר לכל אדם לאמץ לעצמו את האמת שהכי מתאימה לחולשותיו, במקום להתאמץ ולהתאים את עצמו לחוקי הבריאה.

אין גם דרכים רבות אל האור; אלא דרכים רבות ללכת לאיבוד, בדרך אל האור.

יש אמת אחת, נצחית ואוניברסלית והיא חוקי הבריאה אותם החזיר ישוע לתורת עם ישראל.

חלק רביעי

אולם את תורת התיקון השלמה שהביא המשיח, אפילו תלמידיו הקרובים ביותר לא הבינו, כי אף הם לא ירדו לסוף דעתו.

ישוע עצמו, ביטא זאת - פעמים רבות - בכאב רב:

"עוד רבות לי להגיד לכם אך לא תוכלון שאת עתה". (יוחנן טז:12)

לכן, איננו יכולים לדעת מן הברית החדשה, מה הייתה תורתו המקורית של ישוע, משום שהיא לא נכתבה על ידי אלא על ידי תלמידיו שכתבו - לאחר כחמישים שנה - את מה שהם הבינו. מסיבה זאת הם גרמו - אף שלא במזיד - לטעויות הנוגדות את חוקי הבריאה; שעל הבסיס שלהן, נבנתה דת חדשה ומעוותת שישוע כלל לא היה מייסדה!

ישוע בא להיות מורה העולם!

כלומר, זה אשר **מסביר** כיצד העולם פועל על פי חוקי הבריאה; ולא מורה שבא להקים כנסייה **ששולטת** על כל העולם!

הבה ניקח למשל את **נושא הניסים**, אשר ישוע אכן חולל.

ישוע, פעל עם כוח אלוהי ולכן הוא היה יכול, לא רק להאיץ את תהליך ההחלמה ממחלה פיזית - כפי שיכולים לעשות הילרים אמיתיים - אלא גם למוסס את המחלה לחלוטין! הוא גם היה יכול לרפא אנשים ממחלות נפש (שדים) ואף להקים מתים לתחייה. אבל היכולת הזאת ניתנה לו מסיבה מאד ספציפית:

לפתוח את ליבם של בני האדם לאמונה באלוהים שכן ישוע רצה, לא רק לרפא את גופם של בני האדם, אלא בעיקר את רוחם ולכן הוא תמיד קישר בין הריפוי לאמונה באלוהים.

כך לדוגמא, לאחר ההתבודדות במדבר, ישוע חוזר תחילה לעירו נצרת.

שם הוא מתבקש לעשות ניסים בכל מקום ומיד, על מנת להוכיח שהוא אכן המשיח.

אבל ישוע מעולם לא עשה ניסים כדי להוכיח שהוא בעל יכולת אלוהית, אלא כדי לרפא וזאת רק במקום בו לאדם הייתה אמונה, ולא במקום בו היו לו ספקות.

כמו כן, הוא לא יכול היה לעשות ניסים, כפי שרוב האנשים תופסים אותם, כלומר כאירועים על-טבעיים; משום שגם ניסים חייבים לעמוד בקנה אחד עם חוקי הבריאה. נס, במובנו האמיתי, משמעו רק **האצה** בפעולתם של חוקי הטבע.

לכן, סיפור האכלתם של חמשת אלפים איש בכמה כיכרות לחם ודגים הינו בלתי אפשרי על פי חוקי הבריאה והוא אכן לא התרחש, בניגוד למה שמסופר בברית החדשה. זה נכון שחמשת אלפים איש הקשיבו לישוע, אבל בזמן הזה הוא האכיל אותם ב"מילה" של אלוהים - אשר הינה מזון לרוח - אבל לא בדברים ארציים.

העיוות אודות הניסים אשר חולל ישוע, התחיל עוד בימי חייו והוא עצמו נחרד, כאשר פעמים רבות היה מגיע בפעם הראשונה למקום, בו שמועות על הניסים שהוא עושה מחוץ לחוקי הטבע, כבר הקדימו אותו.

הוא גם לא הלך על המים; אלא תלמידיו ראו את הגוף האתרי שלו ולא את גופו הפיזי (אותו גוף אתרי, שמרים ממגדלה ראתה לאחר מותו של ישוע שכן אין זה אפשרי על פי חוקי הבריאה, שגוף שנצלב יקום לחיים; ואין זה גם אפשרי שגוף ארצי יוכל להינשא ולהיכנס אל העולם אשר מעבר לעולם הזה).

ישוע יכול היה להחזיר מתים לתחייה - כפי שהיה במקרה של אלעזר - רק כאשר חוט הכסף - המקשר בין הגוף הפיזי לגוף האתרי - עדיין לא התנתק כליל, כפי שמתרחש אצל אנשים שמתו מוות קליני אבל חוזרים לחיים.

אם ההתנתקות הייתה מתרחשת - אפילו כוחו של ישוע לא היה מספיק כדי להחזיר אדם לחיים.

חלק חמישי

טעות נוספת היא תפיסת האהבה של ישוע.

ישוע היה כאמור התגלמות האהבה האלוהית עלי אדמות!

אבל מה היא בכלל אהבת אמת, מהזווית הגבוהה של האור?

מה **שכיום** מכונה אהבה, זה הכול, מלבד אהבת אמת!

אהבה היום היא בעיקר בליל של רגשות; רצון לנוחות; יצר והרבה מאד אגו - בו האדם עושה, לכאורה, מעשים טובים למען האחר, אבל למעשה הוא עושה אותם עבור עצמו!

אהבת אמת, לא עוסקת במה שנוח לאחר, אלא היא מכוונת אל עבר מה **שיועיל** לרוח שלו, מבלי להתחשב אם הדבר ישמח אותו או לא.

לפיכך, כאשר ישוע הורה: "אַהֲבֻּאֶת אוֹיְבֵיכֶם" (מתי ה:43) המשמעות היא: עשו את אשר יועיל להם!

מחילה שרירותית וסלחנות מתרפסת, משמעה טיפוח הטעויות של האויבים ולכן תגרום להם להחליק עוד יותר, במורד מדרון חלקלק. האם זוהי אהבה?

גם דמותו של ישוע, התדרדרה לכדי תיאור של אדם חלש וכנוע, שכל היום הולך ומחבק אנשים - תכונות אשר מעולם לא היו לו! היה זה רק מתוך אהבתו החובקת כל, שבגינה הוא היה כה קשוח וחמור בקרב העם קשה העורף, אשר אליו הוא נשלח לעזרה.

העובדה שלעיתים תכופות, הוא נמלא תוגה, הנה טבעית; כאשר לוקחים בחשבון את הפער בין משימתו הגבוהה, לבין רמת התודעה של האנשים, עימם הוא היה צריך להתמודד. אולם, לתוגה זו אין כל קשר לחולשה.

זה נכון שאהבה היא כל הסיפור ואם היינו מקיימים את מצוות "ואהבת לרעך כמוך" לא היו יותר מלחמות ואסונות, אולם השאלה היא מה היא אהבה?
היא בוודאי לא בחינם, כי לאהבה אין תג מחיר.

היא בוודאי גם לא רגש מתקתק ומלטף, שרק מרגיע הרגעת שווא - בדמות אחדות מזויפת - ונוטש את טובתה העליונה של הרוח; כלומר את מה שנכון ואמיתי, גם אם הוא כואב.

חלק שישי

מה הייתה הסיבה האמיתית להתנגדות של הממסד הרבני לישוע?

מה במסר שלו כל כך איים עליהם, עד שלבסוף הם שמו להם כמטרה להביא למותו האכזרי על הצלב?

בתחילה הם ניסו להתווכח עימו, אולם מילת האמת שהוא הביא, ננעצה כחרב באדמה ואי אפשר היה להתנגד לה בשום טיעון אובייקטיבי.

לכן, ההתקפות וההשמצות עברו - כמו תמיד כאשר מדובר במביא אמת - לרובד האישי: הממסד הרבני טען שהמשיח אינו יכול להיות בן של נגר, שלא למד במוסדות שהוא עצמו הקים!

אולם, ההארה של בן האלוהים גרמה לרבים ללכת אחריו והמנהיגים הדתיים, דאז, חששו לאבד את השפעתם על האנשים.

כפי שכולם יודעים היום, זו הייתה הסיבה לדיבה שהם ניסו להפיץ נגד המשיח, ובסופו של דבר, גם לפעול להוצאתו להורג של בן־האלוהים!

2000 שנה הרבנים מסתירים - במודע או שלא במודע - את האמת הזאת, מפני שאם היא תיחשף, כל קירות המטריקס של דת-ההלכה - יתמוטטו!

אבל באחרית הימים, זהו רצון האור, שכל קירות המטריקס יקרסו ויתמוטטו, כדי שהאמת תצא לאור ורוחות האדם השואפות אל האור - יוכלו סוף סוף לצאת לחופשי!

קירות המטריקס של כל הדתות יקרסו בדין האחרון!

כיצד התרחשה הבגידה בישוע?

בגידה תמיד מתרחשת, מתוך המעגל הקרוב אשר מקיף את המורה; מעגל אשר אמור לשמש כטבעת הגנה סביבו.

לחושך - אשר הממסד הרבני והרומאים היו רק משרתיו - הייתה שאיפה להפיל את תוכנית הגאולה שהביא המשיח ולשם כך הוא שאף לחדור למעגל התלמידים הקרוב לישוע: שנים עשר תלמידים ותלמידה אחת - מרים ממגדלה. (אשר בניגוד לכל סיפורי הדמיון הרומנטיים, לא הייתה בת זוגו של ישוע).

החושך תמיד מצליח לחדור לתודעה של האדם, ולשבש את ההקשבה שלו לקול הרוח - דרך חולשה או פגם שיש לו.

והוא מצא את **פגם הגאווה**, אצל אחד מתלמידיו הקרובים של ישוע: **יהודה איש קריות**.

יהודה איש קריות לא היה רשע - כפי שהוא לרוב מתואר בנצרות.

הוא אהב והעריץ את ישוע, אבל דרך הגאווה והאמביציה שלו, הוא פתח את הדלת לחושך, אשר שתל בתודעתו רעיון:

להפוך את ישוע למנהיג פוליטי, שיוביל את המרד נגד הרומאים ויביא את הניצחון הצבאי!

ישוע, כמובן, התנגד לרעיון הזה. הוא היה המשיח; כלומר, מי שמביא לגאולת רוח האדם - על פי רצון אלוהים - ולא מנהיג פוליטי.

יהודה איש קריות נפגע וכעס קשות על ישוע, על שהוא סרב להקשיב ליוזמה שלו ואז - דרך הרגשות האלה - **נכנס בו הספק שאכן ישוע הוא בן האלוהים**.

ברגע הזה, יכלו מתנגדיו של ישוע - בצמרת הממסד הדתי - להציע לו שוחד עבור הסגרתו של המורה שלו לרומאים; והוא הסכים.

אולם גזר הדין של ישוע - לאור הבגידה של יהודה איש קריות - יכול היה להשתנות לטובה, אילו שאר התלמידים היו עומדים עימו במחשבותיהם.

כוחות האור תמיד באים לעזרתנו, אבל לשם כך אנחנו צריכים לטהר את המחשבות שלנו, שכן הן הערוצים לקבלת העזרה הזאת.

בגת שמנים ישוע מבקש מן המעגל הקרוב, להיות ערים ברוחם ולהתפלל עימו:

"וַיִּפֹּל עַל-פָּנָיו וַיְתַפֵּל לֵאמֹר אָבִי אִם-יִוָּכַל לְהִיּוֹת תַּעֲבֹר־נָא מֵעָלַי הַכּוֹס הַזֹּאת אֲךָ לֹא כָרְצוֹנִי כִּי אִם-כָּרְצוֹנְךָ." (מתי כו:39)

התפילה הזאת - החוזרת שלוש פעמים - היא הוכחה חותכת לכך שישוע לא רצה למות ומותו לא היה כלל חלק מהתוכנית האלוהית, על מנת לכפר על חטאי האנושות!

אולם התלמידים ישנו ברוחם שלוש פעמים:

"וַיָּבֹא אֶל-הַתְּלִמִּידִים וַיִּמָּצְאֵם יְשָׁנִים וַיֹּאמֶר אֶל-פֶּטְרוֹס, הֲנֵה לֹא-הָיָה בִּיכָלְתְּכֶם לְשָׁקֵד עִמִּי שָׁעָה אַחַת?" (מתי כו:40)

מחשבות התלמידים לא היו עם המורה שלהם. הם נרדמו בשמירה עליו. הם התכחשו לו ונכשלו.

ישוע נעצר על ידי ההנהגה היהודית והובא בפני פונטיס פילאטוס - הנציב הרומי באותה תקופה - בטענה שהוא מורד במלכות, ביוזעם שעונשו של מורד הוא צליבה.

משהובא ישוע בפני פילאטוס, התעניין הנציב לדעת האם ישוע עומד על דעתו כי הוא "מלך היהודים" ונענה בתשובה "אתה אמרת".

לאחר חקירות נוספות, הודיע פילאטוס לראשי העם כי לא מצא בישוע כל עוון, והציע להם לשחררו; כיוון שלקראת חג הפסח, הנציב הרומי נהג לתת חנינה לאסיר אחד, לפי בקשת ההנהגה.

אולם אלו בחרו לשחרר את בר-אבא שהיה רוצח ובמקומו, למסור את ישוע לצליבה!

פילאטוס לא עמד בלחץ של ההמונים ולכן בעודו מוסר את ישוע לצליבה, רחץ את ידיו אל מול העם, ואמר: "נָקִי אֲנִי מַדָּם הַצִּדִּיק הַזֶּה." (מתי כז:24)

וכפי שבהתאם לחוקי הבריאה, ישוע לא יכול היה להיוולד מרוח הקודש; כך הוא גם לא יכול היה לרדת מן הצלב, כפי שלעג וגידף אותו האספסוף - המשולהב על ידי הכוהנים הגדולים וזקני העם - אשר חשב בבורות הבלתי נתפסת שלו, שהמשיח חייב להיות קוסם העומד מעל לחוקי הטבע:

"אִם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הוּא יֵרֶד-נָא עִתָּה מִן-הַצֶּלֶב וְנֶאֱמִין בּוֹ." (מתי כז:42)

ישוע נצלב למוות.

התגלמות האהבה האלוהית; חלק מן האלוהות עצמה, אשר התהלך על פני הארץ הזו - הומת בייסורים נוראיים.

ביום הולדתו - שמחה וצהלה שררו בכל העולמות.

ביום מותו - צער עמוק שרר בכל ספרות הבריאה, על אותן רוחות האדם אשר סגרו את עצמן בעיונות בפני האמת שהוא הביא, ואפשרו לחושך אפוף השנאה, לדחוף אותן לביצוע הפשע הנורא מכל, נגד בן האלוהים.

הקללה שנוצרה בכך על ידי האנושות, נפלה בכבדות על העולם כולו.

ישוע חזר אל אלוהים והאנושות איבדה את הדרך אל האור.

על עם ישראל נגזרת גלות של 2000 שנה, במהלכן הוא הולך ומגדיל את הקארמה שלו לרעה – על ידי המשך רדיפת תלמידיו של ישוע; המשך ההתכחשות, השנאה התהומית והצליבה במילים – של אותו האחד, אשר הגיע, על מנת להביא להם ישועה.

חלק שביעי

החלק הגבוה של כל תורה אשר הובאה על ידי שליח מן האור, תמיד נשאר במעגל הקרוב אליו, כי ההמון ממילא לא יכול היה להבינו.

אולם כיוון שגם מעגל התלמידים הקרוב של ישוע, לא הצליח להבין אותה על בוריה - הוא החל לעוות אותה, זמן קצר לאחר מותו.

כיוון שהתלמידים היו המומים מהמוות האכזרי של המורה שלהם; לא קלטו את חלקם בבגידה ועדיין לא הבינו כיצד פועלים חוקי הבריאה - אשר גם בן האלוהים היה כפוף אליהם - הם החלו לפתח את הדוקטרינה, על פיה צליבתו של המשיח הייתה **חלק** מן התוכנית האלוהית ולמעשה מותו על הצלב בא לכפר על חטאי האנושות!

אולם כל מי שמתבונן בטענה זו, חייב להגיע למסקנה שהיא מעוותת ומעודדת עצלות רוחנית, שכן, על פי חוקי הבריאה, אין זה אפשרי שהאדם לא יקצור את מה שזרע ואף יצפה שמישהו אחר יישא בתוצאות מעשיו.

לכן נכון יהיה לומר שישוע לא מת כדי לכפר על חטאי האנושות, אלא מת **בגלל** חטאי האנושות! כמו כן, תפיסה זו יוצרת חוסר הגיון אודות מעשה הבגידה של יהודה איש קריות וראשי ההנהגה היהודית באותו הזמן, שכן אם הצליבה הייתה חלק מתוכנית הגאולה, הרי שהם עשו מעשה הראוי לשבח ולא לגינוי לדיראון עולם.

העיוותים בתורתו של ישוע, הלכו וגברו; במיוחד כאשר המסר שלו, הפך - במאה הרביעית לספירה - לדת הרשמית של האימפריה הרומית.

המורשת של בן האלוהים שנרצח, "המילה" החיה שלו, נוצלה למטרות אנוכיות בלבד של צבירת כוח וכסף.

ההיסטוריה מוכיחה שוב ושוב, שדווקא אלה שרצו לייצג את העקרונות של כריסטוס, היו האויבים החמורים ביותר שלהם והם שהפרו אותם בצורה הגרועה ביותר, ברצח של יחידים והמונים, תוך נשיאת תפילה נפשעת לאלוהים.

נירון - הקיסר הרומי הידוע באכזריותו - עדיף בהרבה על הכנסייה הקתולית; שכן הוא לפחות לא רצח כל כך הרבה אנשים, בשם אלוהים!

כיוון שהכנסייה הקתולית התרחקה כל כך מתורת המשיח, היא הפכה את חייו האישיים של **ישוע לפולחן דתי!**

דבר שהוא מעולם לא רצה, כיוון שהיה שליח אמת וככזה, סלד מכל פולחן אישיות וביקש שיתייחסו לתוכן שהוא מביא ולא אליו באופן אישי.

כפי שהחושך הצליח לחדור אל תוך ההנהגה היהודית אשר קבעה את ההלכה, כך הוא גם חדר עתה אל הכנסייה.

הכנסייה מחפשת אחר האנטי-כריסטו שהוא לוציפר, אך אינה יודעת שהיא עצמה הפכה לקורבן שלו ונשלטת על ידיו באמצעות השתעבדותה לאינטלקט.

חלק שמיני

טעות נוספת של תלמידי ישוע - השליחים - הייתה בהבנה שגויה אודות זיהוי של דמות, אשר ישוע חזה את הגעתה באחרית הימים ואשר היא גם זו שתשלים את משימתו: **בן האדם** או בשמו האחר: **רוח האמת**.

"וַאֲנִי אֶמֶר לָכֶם מֵעַתָּה תֵּרְאוּ אֶת־בֶּן־הָאָדָם יֹשֵׁב לִימִין הַגְּבוּרָה וְבָא עִם־עַנְנֵי הַשָּׁמַיִם." (מתי כו 64:)

"אֲבָל הוּא, אֲשֶׁר הוּא רוּחַ הָאֱמֶת, כְּשִׁיבוֹא יְדִירְךָ אֶתְכֶם אֶל כָּל הָאֱמֶת, כִּי לֹא יְדַבֵּר מֵעַצְמוֹ, אֲלָא אֶת אֲשֶׁר הוּא שׁוֹמֵעַ יְדַבֵּר וְאֵת הַבָּאוֹת יוֹדִיעַ לָכֶם." (יוחנן טז:13)

התלמידים חשבו שישוע התכוון לעצמו ומכאן הגיעו לטעות נוספת, אשר לפיה, ישוע עתיד לחזור בשנית, באחרית הימים.

אולם ישוע לא יחזור בשנית, כי הוא היה **בן האלוהים**; התגלמות האהבה האלוהית; **ובן האדם**, הינו דמות אחרת, שאכן עתידה הייתה להגיע באחרית הימים, כהתגלמות הצדק האלוהי וכמי שתביא עימה את הדין האחרון.

בזמן צליבתו של ישוע, אף נשמעה - בספרות הבריאה השונות - הבשורה על כך.

רוחות רבות התחננו אז בפני אלוהים, שיעניק להן את הרשות לעזור לבן האדם, במשימה הגדולה של גאולת כל אלה, שעדיין רוצים למצוא את הדרך אל האור. אהבתו של אלוהים, העניקה את הזכות הזאת לרוחות רבות, אשר בורכו בברכה מיוחדת ונדרו נדר לממש את ההזדמנות שהוענקה להן, לשרת.

כך הוכשרו 144,000 רוחות הנקראים.

במשך מאות ואלפי שנים, הן הוכנו בקפידה לקראת משימות מיוחדות והתגלגלו בזמן הנכון אל פני האדמה, כדי שיוכלו להיות מוכנות ברגע שתגיע אליהן הקריאה לשירות לצידו של בן האדם.

אלו הן 144,000 הרוחות המתוארות בספר ההתגלות ושבתי הספר של Alma, שמו להם למטרה לקרוא להן ולמצוא אותן בכל רחבי תבל.

האנושות הוכנה לבואו של בן האדם, על ידי **מבשרים**, אשר תפקידם היה דומה לזה של יוחנן המטביל בזמנו של ישוע: לסלול את תודעת האנושות לבואו באחרית הימים.

ביהדות, היה זה **ישראל בעל שם טוב**, מייסד תנועת החסידות בסוף המאה ה-18.

הוא היה זה שנקרא לטהר את היהדות מפלפולי ההלכה האינטלקטואליים ולהחזירה לעבודה שבלב.

אולם גם עבודתו נתקלה בחומת התנגדות עזה של הממסד היהודי האורתודוקסי באותם ימים, עד שהחסידים נחשבו לפסולי חיתון בעיני המתנגדים להם, שאף כונו בשם "מתנגדים".

בן האדם נולד בגרמניה בסוף המאה ה-19 ובין שתי מלחמות העולם, הוסר הלוט מעיניו, באשר למקורו ולשליחותו.

גם לצידו הופיעו שני הסימנים הנעלים, שרק מי שהגיע מן האלוהות קשור אליהם בקשר בל ינתק ולכן גם נושא אותם בקרבו: צלב-האמת חי וקורן בתוכו והיונה מעליו.

כפי שהובטח בנבואות, הוא הביא עימו את הדין והטיהור - שהיו אמורים להתחיל ולהסתיים בימיו - וגם את התוכנית לבניית מלכות אלף השנים, על פי המסר של ישוע, אותו הוא אכן ביאר והשלים לפרטי פרטים.

רק בזכות בן האדם - שהגיע גם הוא מן האלוהות עצמה - הגיע אלינו הסיפור האמיתי אודות ישוע ותורתו - על פי חוקי הבריאה, אותו אתם שומעים היום.

סיפור ששם סוף, לכל העיוותים של הכנסייה; לכל הסיפורים של אין סוף "מתקשרים", אשר מדמיינים שהם משוחחים עם ישוע באופן ישיר; לכל ההנחות, של אלה, שהיוהרה העצמית שלהם הובילה אותם למסקנה, ש'כולנו בני אלוהים' ושהמשיח כלל אינו אדם מסוים, אלא הוא רק תודעה גבוהה. (ושהם, כמובן, כבר הגיעו אליה...)

אז הגיעה גם שעתם של אותם 144,000 הנקראים, למלא את הבטחתם להיות נאמנים לאלוהים, לעמוד לצידו של בן האדם ולשרת את האנושות בכישרונותיהם המגוונים ובמיוחד בכוח העודף אשר הוענק להם.

להוות - ברוחם המטוהרת - את הערוצים, אשר דרכם תוכנית הגאולה של אחרית הימים תוכל להתבצע.

הבקשה שלהם התקיימה במדויק והם התגלגלו אל פני האדמה בזמן הנכון.

על ידי הדרכה מסורה, הם צוידו בכל מה שהיה דרוש, לביצוע המשימות של כל אחד מהם.

הדבר הובא אליהם; הוענק להם בצורה כה בולטת, שהם לא יכלו לראות זאת אלא כמתנה, כהלוואה לשעת הביצוע של ההבטחה הקודמת שלהם.

אולם רובם לא שמעו את הקריאה.

רק 800 מתוך 144,000, הגיעו אל בן האדם, אולם גם אלו נכשלו במשימתם עקב נפילה למלכודות שונות שהחושך הציב בפניהם ולבסוף אף בגדו בו, כפי שנבגד בן האלוהים.

חלק תשיעי

בין השנים 1923 ל-1933, כנראה שלא היה אדם שחי על אדמת גרמניה ולא נתקל - באופן זה או אחר - "במילה" שהביא בן האדם.

היהודים בגרמניה היו אמורים להיות הראשונים ללכת בעקבות 144,000 הנקראים.

חלקם אף היו נקראים בעצמם, אולם הם סגרו את עצמם בפני הקריאה ולא התייצבו לשירות. בהיותם מצוידים בעושר חומרי, הם גם היו אמורים להיות העוזרים חסרי האנוכיות הראשונים, בהקמת מלכות אלף השנים.

אם כל זה היה מתרחש, האשמה בת אלפיים השנים - אשר רבצה על כתפי העם היהודי לאחר רצח בן האלוהים וכישלוננו כעם נבחר - הייתה מתכפרת!

החוב היה נפדה באופן סימבולי, עבור כל עם ישראל!

אבל בפועל הם החמיצו את ההזדמנות ההיסטורית הזאת.

האינטרסים הכלכליים והשגשוג הסיחו את דעתם מכך מחד, וההתעקשות לדבוק במסורת הקפואה שלהם במקום להתיישר עם האמת, מאידך.

לכישלון הנקראים בזמנו של בן האדם - בדיוק כפי שקרה בזמנו של בן האלוהים - הייתה רק משמעות אחת: העברת הכוח לידי לחושך.

גם בן האדם נבגד על ידי מעגל התלמידים הקרוב אליו ונאסר על ידי הגסטפו. וכך, השנים אשר היו אמורות להיות, שנות ראשית מלכות האלוהים על פני האדמה, הפכו לשנות חורבן עבור האנושות כולה.

בן האדם נפטר ב-1941 ובשנה זו החלה למעשה באמת מלחמת העולם השנייה והתחלת ביצוע הפתרון הסופי, על ידי הנאצים.

השואה.

רק בחסד אלוהים, הדין של אחרית הימים נעצר ולמעשה השעון הקוסמי עצר מאז מלכת. זאת משום שבהעדר התיווך של הנקראים – הכוח שבן האדם הביא עימו, היה מביא לסופו של העולם.

בדומה לשנאי בעומס יתר, אשר בהעדר מוליכים לניתוב הזרם החשמלי העובר דרכו, הוא בהכרח יתלקח, יתפוצץ ויחרב כל מה שבסביבתו.

בחסד אלוהים שאין לו שיעור, נקבע להקפיא את הדין ולתת לאנושות הזדמנות נוספת.

כלומר להמתין, עד שהנקראים יתעוררו מטעותם ונקראים חדשים יוכנו לתפקידם - כך שיתאפשרו מחדש, ההפעלות של הדין והטיהור, בהתאם לנבואות.

חלק עשירי

אנחנו נמצאים עכשיו בנקודת הזמן הזאת.

דין אחרית הימים חזר והפעם הוא לא ייעצר. חורבן או ריפוי לאנושות. או - אן.

מי שעניי רוחו נפתחו, יכול גם לראות עד כמה התהליכים שהאנושות עוברת עתה – דומים למה שהתרחש לפני מלחמת העולם השנייה.

אנחנו בגרסה מספר שתיים של שנת 1941!

לא רק בארץ ישראל אלא גם בעולם כולו בו גואה האנטישמיות.

לעם ישראל יש היום הזדמנות אחרונה, לכפר על חטא צליבתו של בן האלוהים ובכך לעצור את סגירת מעגל הקארמה הקולקטיבי, בשואה נוספת!

אם נדייק, אזי יהיה עלינו לומר, שמצד מידת הדין, אין לנו כלל אפשרות לכפר על החטא הזה.

אנחנו בחדלות פירעון מול האור!

כי האם אפשר לכפר על רצח של חלק מן האלוהות עצמה? התגלמות האהבה האלוהית עצמה?

האם אפשר לכפר על צליבה מתמשכת, במילות השנאה הנוראיות ביותר, שעם ישראל עדיין ממשיך להוציא מפיו, גם לאחר אלפיים שנה?

רק פעולה סימבולית יכולה לכך; והיא ניתנת לנו **ביום הזה**, על פי מידת החסד.

כל ההנהגה היהודית שרדפה את ישוע אל צליבתו; וכל מי שהשתתף בצליבה, כאספסוף משולהב שרק ידע לצעוק מתוך שנאה "צילבו אותו! צילבו אותו!" - מתגלגלים עכשיו לעם היהודי, כדי לסגור את הקארמה שלהם: לאבדון או לישועה. או - או.

רובנו יודעים שלכל תוצאה יש סיבה ושאם אנחנו רוצים לתקן - עלינו לפנות לשורש הסיבה. רובנו גם הבנו שההיסטוריה של עם ישראל מראה באופן חד משמעי, שמפני חטאינו גלינו מארצנו ולא בגלל שום אויב חיצוני.

וכעת - לאחר שתי התובנות האלו, מה עלינו לתקן ומאיפה עלינו להתחיל?

האם להקפיד לא לשים את הכפית החלבית בכיור הבשרי יעזור?

להיות באחדות, שהמכנה המשותף היחיד שלה הוא שנאה לאחר?

להניף דגלים?

להדליק נרות?

לנשום ולעשות מדיטציה?

כל אלו לא יעזרו!

מה שיעזור זה שני דברים:

לכרוע על ברכינו ולבקש מחילה מעומק הרוח, על צליבתו של המשיח ובכך לכפר על חטאינו. והדבר השני - לחיות על פי האמת, כפי שהיא מוצגת במילה האלוהית שהביא בן האלוהים ואשר בוארה והושלמה על ידי בן האדם.

"אִם תַּעֲמְדוּ בְּדִבְרֵי, בְּאֵמַת תְּלִמִּידֵי אֲתֶם וַיִּדְעֶתֶם אֶת הָאֵמַת וְהָאֵמַת תְּשִׁימְכֶם לְבְנֵי חוּרִין." (יוחנן ח:31-32)

לחיות על פי מילת האמת, שהינה התורה המושלמת והמקיפה ביותר לזמן אחרית הימים והעת החדשה. תורת משיח!

היא מבוססת על חוקי הבריאה ואין בה שום פער ושום סתירה, כי לא יד אדם כתבה אותה, אלא אלוהים חקק אותה בבריאה שלו מקדמת דנא ולנצח נצחים.

כל הבריאה מצייתת לחוקים אלו, כי סטיה ולו הקלה מהם - תביא עליה את חורבנה.

"בְּרָכוּ יְהוָה מְלֹאכֵיו גִבְרֵי כָח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ." (תהילים קג:כ)

המלאכים - עושי דברו, לשמוע בקול דברו.

השמש, הירח וכוכבי השמים - עושי דברו, לשמוע בקול דברו.

כל צמח, כל חיות השדה וכל האלמנטים - עושי דברו, לשמוע בקול דברו.

ורק האדם - אשר לו ניתנה בחירה חופשית להכיר בחוקים אלו ולציית להם, למען טובתו העליונה ועל מנת שיביאו לו את הברכות הנשגבות ביותר - עומד על סף התהום וממשיך - בגאווה וביוהרה הבלתי נתפסת שלו - לטעון שאין אמת אחת.

אבל האמת - בה' הידיעה - היא התקווה היחידה שנותרה לנו.

אחרית דברים

בן האלוהים ובן האדם,

אני זקוקה לְנֶצַח, על מנת לספר עליכם ועל האמת שהבאתם ממדרגות כס האלוהים!

אני זקוקה לְנֶצַח, לשיר לכם שירי הודיה.

אבל בינתיים, אני יכולה להיות הגשר של 'מילת האמת' אשר הבאתם אל האנושות; ואני נשבעת לגשר אותה, לכל רוחות האדם אשר כמהות לאמת, בכל קצווי תבל!

למען התעלות הפלנטה; למען תוכנית הגאולה לאנושות; ולמען תפארתו של אלוהים.

אמן.